

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2736/05
22.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Михаила Рулића, Звездане Лутовац и Надежде Радевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат, против тужених ББ и Републике Србије – МУП Србије, коју заступа Републички јавни правобранилац, као законски заступник, ради накнаде штете, решавајући о ревизији друготужене изјављеној против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж.број 795/05 од 22.6.2005. године, у седници већа одржаној 22.12.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија друготужене Републике Србије изјављена против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж.број 795/05 од 22.6.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Прибоју П. 511/04 од 2.12.2004. године у ставу под I делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па су тужени солидарно обавезани да тужиоцу исплате на име нематеријалне штете због умањења општеживотне активности износ од 120.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова износ од 105.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 80.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате у року од 15 дана од дана пријема пресуде, док је вишак тужбеног захтева у делу тражене накнаде за умањење општеживотне активности за износ од још 80.000,00 динара и за претрпљени страх за износ од још 50.000,00 динара тужбени захтев одбијен као неоснован. У ставу под II тужени су солидарно обавезани да тужиоцу плате на име трошкова парничног поступка износ од 33.460,00 динара у року од 15 дана од дана писменог отправка пресуде.

Решавајући о жалбама парничних странака изјављених против те пресуде Окружни суд у Ужицу је пресудом Гж. 795/05 од 22.6.2005. године у изреци у ставу под 1. потврдио пресуду првостепеног суда у усвајајућем делу изреке под I и жалбе туженика одбио као неосноване. У ставу под 2. пресуду првостепеног суда у изреци под I у одбијајућем делу и под II у односу на одлуку о трошковима спора је преиначио тако да је обавезао туженике да тужиоцу солидарно плате поред износа досуђених у потврђеном делу изреке првостепене пресуде на име нематеријалне штете још 100.000,00 динара и то: за претрпљене душевне болове због умањења општеживотне активности 80.000,00 динара и за претрпљени страх 20.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 2.12.2004. године као дана првостепеног пресуђења па до исплате, одбио тужбени захтев за већи износ на име претрпљеног страха за још 30.000,00 динара са законском затезном каматом као неоснован, и обавезао туженике да тужиоцу на име трошкова парничног поступка солидарно плате износ од 65.950,00 динара у року од 15 дана по пријему пресуде.

Против те пресуде Окружног суда у Ужицу друготужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 10. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у ревизији друготужене се посебно се указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка због којих би побијану пресуду требало укинути.

Према утврђеном чињеничном стању првотужени, као радник – полицајац Одељења унутрашњих послова у ВВ, за време вршења службене дужности, нанео је тужиоцу више телесних повреда по глави и телу дана 29.5.1994. године, које се квалификују као тешке телесне повреде и због којих је тужилац дуже времена провео на хоспитализацији. Због тога, против првотуженог вођен је кривични поступак у коме је оглашен кривим за кривично дело тешке телесне повреде из члана 53. став 1. КЗ РС и изречена му условна осуда, тако да је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци условно на годину дана. Утврђено је да није било доприноса тужиоца да до наведеног догађаја дође.

Због задобијених повреда тужилац је трпео физичке болове јаког интензитета у трајању од 7 дана, болове средњег интензитета у трајању од три недеље, затим примарни страх веома јаког интензитета у трајању од 8 сати и страх средњег интензитета у трајању од четири недеље. У моменту повређивања тужилац је имао 19 година старости, а због претрпљених телесних повреда и заостале трајне последице општења

имао 19 година старости, а због претрпљених телесних повреда и насталих трајних последица оштећења бубрега дошло је до трајног умањења његове општеживотне активности од 20%.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, које се према члану 385. став 3. ЗПП ревизијом не може побијати, нижестепени судови су основано закључили да су туженици солидарно одговорни да тужиоцу накнаде нематеријалну штету коју је претрпео задобијањем тешке телесне повреде коју му је нанео првотужилац за време вршења службене дужности као радник друготуженог.

Наиме, одговорност првотуженог заснива се на одредби члана 158. ЗОО по основу кривице, док се одговорност друготуженог заснива на одредби члана 171. став 1. ЗОО, који предвиђа да за штету коју запослени у раду или у вези са радом проузрокује трећем лицу одговара послодавац у коме је запослени радио у тренутку проузроковања штете.

Висину нематеријалне штете на име претрпљених физичких болова тужиоца нижестепени судови су правилно одмерили утврђујући тужиоцу накнаду по том основу од 105.000,00 динара, док је другостепени суд правилно поступио када је преиначио првостепену пресуду и тужиоцу повећао досуђене износе на име умањења општеживотне активности за 80.000,00 динара и на име претрпљеног страха за 20.000,00 динара, јер су то адекватни износи који одговарају интензитету и дужини претрпљеног страха и проценту умањења општеживотне активности тужиоца, сходно одредби члана 200. Закона о облигационим односима.

Обзиром на напред наведено неосновано се ревизијом другостепена пресуда побија због погрешне примене материјалног права и указује да су износи нематеријалне штете превисоко и нереално одмерени противно члану 200. ЗОО.

Са горе изнетих разлога а на основу члана 393. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа – судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

дц